

Edward Stirling og hans Skuespillere.

THE STIRLING PLAYERS

W H I T E C A R G O

A play of the primitive life in the tropics,
by Leon Gordon based on the novel „Hell's Playground“
In 3 Acts and 6 Scenes by Vera Simonton

The persons:

The Doctor.....	Frank Reynolds
Jim Fish.....	Ahmed
Weston (the man who stays).....	Edward Stirling
Ashley (the man who goes home).....	Leslie Coles
The Missionary.....	Bernard Merefield
The Skipper.....	Reginald Rivington
The Engineer.....	Gibson Mac Cormack
Langford (the man who comes out).....	Wilfred Bentley
Tondeleyo (the girl who is there).....	Daphne Riggs
Worthing.....	John Church

The Action of the Play takes place in a Bungalow on the West Coast of Africa

Act 1: Scene 1: An afternoon in December — Scene 2: That night
Act 2: Scene 1: Eight months later — Scene 2: Three months later
Act 3: Scene 1: One year later — Scene 2: A few months later

After each Scene the Curtain will be lowered momentarily to denote the passing of time

Aarhus Theater.

Det engelske Gæstespil.

De Mænd, hvem det trods adskillige og ikke umotiverede Betæneligheder lykkedes at faa gennemført det engelske Gæstespil paa Aarhus Theater, fik Glæde af deres Anstrængelser. Theatret, hvis Balkon var dekoreret med de danske og britiske Farver, var paa det nærmeste fyldt, da Orkestret begyndte med at spille de to Landes Nationalsange, mens alle rejste sig, og selve Forestillingen interesserede levende; det varede ikke længe, før Forbindelsen over Rampen var i Orden, og alt som Aftenen skred frem, blev det mere og mere aabenbart, at dette var mere end en tilfældig Visit, og at der her virkelig var knyttet et Baand, der vil kunne faa Betydning ogsaa i Fremtiden, saaledes som Dr. Vincent Næser — Formanden for den københavnske Komité — udtalte Haabet om i de Bemærkninger, hvormed han indledede Forestillingen, og hvori han bragte Theaterforeningen og English Club en Tak, fordi de havde gjort det muligt at udstrække den engelske Theater-Visit ogsaa til „Jyllands Hovedstad med dens stærke aandelige Interesser og dens Verdens-Interesser.“

Dr. Næser præsenterede derpaa Mrs. Margaret Vaughan, som reciterede Kiplings berømte „The broken men“, en overordentlig virkningsfuld Optakt til det Stykke, der stod paa Programmet, og saa gik Tæppet for „White Cargo“, en gripende Hverdags-Tragedie fra en afsides liggende engelsk Trope-Koloni, hvor Ensomheden og Varmen, Whiskyen og de farvede Kvinder knækker saa mange unge engelske Viljer efter kortere eller længere Tids Forløb, saa at de maa sendes hjem som Vrag, hvis de overhovedet slipper levende fra det. Det er en saaidan Trope-Tragedie, man oplever gennem de sex Scener, Skuespillet omfatter. En ung Mand kommer til Kolonien, fuld af Iver og Reformplaner, men mødes med Spot og Kynisme af sine Landsmænd, der spaar ham, at det ikke vil vare længe, før ogsaa han faar sine Mærker af Tropehedens Raaddenskab, og efter en haard og bitter Kamp gaar Spaadommen i Opfyldelse, saa at hans Kammerater maa sende ham tilbage med Skibet som „white cargo“. Men med det samme Skib, der fører ham bort, ankommer en ny ung Mand for at indtage hans Plads, og han præsenterer sig med de samme Reformplaner, ja, næsten med de samme Ord som sin faldne Forgænger — Kredsløbet kan igjen begynde!

Dette skal vel ikke forstaas saaledes, at alle Englands unge Mænd gaar til Grunde derude paa Kolonisationens og Civilisationens Forposter, men kun saaledes, at saadan kan det gaa, og saadan gaar det ofte. Og som Stykket blev spillet, virkede det med en overbevisende Kraft, der først og fremmest skyldtes de tre Indehavere af Hovedrollerne. Mr. Edward Stirling spillede en robust Englænder, der gennem syv Aar har klaret

Skærene ved at indkapsle sig i en Kynisme, der vil føre ham nogenlunde velbeholden ogsaa gennem de Aar, han har tilbage, inden han som Velhaver kan vende tilbage til England, og han gennemførte med stor Konsekvens denne haardhuede Type, som kun i de afgjørende Øjeblikke viser sit sande Hjertelag. Ogsaa Mr. Frank Reynolds var glimrende som den fordrukne Læge, der har reddet sig over i en Slags højere Trope- og Whisky-Filosofi, og Mr. Wilfred Bentley gjorde virkningsfuldt Rede baade for den unge Mands frejdige Naivitet og hans tragiske Forlis.

Da Tæppet faldt efter sidste Akt, hylledes de engelske Gæster med stærkt og voldsomt Bifald, og tilsidst kom Mr. Stirling alene frem og takkede i en lille Tale paa sine Kammeraters Vegne for den minderige Aften, de havde faaet herovre; han sluttede med at udtale Haabet om, at det ikke maatte blive sidste Gang, han stod paa denne Scene, saa at han ikke behøvede at sige „Farvel“, men kunde sige „Paa Gjensyn“.

De engelske Skuespillere havde i Gaar Formiddags været Theaterforeningens Gæster ved en Frokost, og i Aften havde Legationssekretær Millington Drake, der overværede Forestillingen i Fremmedlogen, inviteret Bestyrelserne for de to arrangerende Foreninger, Borgmestrene Holch og Jacob Jensen, Konsul v. d. Hude og enkelte andre til en Afskedssouper paa Hotel „Royal“.

Interview med Lederen, Mr. Edward Stirling.

Mr. Stirling.

Med Kalundborgdamperen ankom i Gaar de engelske Skuespillere til Aarhus, ledsaget af Charge d'Affaires Millington Drake ved det britiske Gesandtskab i København og Dr. Vincent Næser. Mr. Edward Stirling og hans Skuespillere blev modtaget af Repræsentanter for den Komité, der arrangerer Besøget i Aarhus. Kort efter Ankomsten aflagde Mr. Millington Drake officielle Visiter hos kgl. Borgmester Holck og Borgmester Jakob Jensen. I Aftes var Mr. Drake, Mrs. og Mr. Stirling, Selskabets Forretningsfører Mr. Reynolds, Dr. Næser og Grosserer Poul Hammerich indbudt til Middag hos britisk Vicekonsul H. J. v. d. Hude, og i Formiddag var hele Selskabet samt Bestyrelserne for de to arrangerende Foreninger, Teaterforeningen og English Club, Teaterforeningens Gæster ved en Lunch.

Glæde over Danmark.

I en Samtale med Mr. Stirling udtrykker denne sin Glæde over Danmarks-Besøget:

— Vi har paa denne Tourné besøgt fem Lande og optraadt i fire Hovedsteder, men intet Steds har vi mødt større Interesse end her, og jeg har det Indtryk, at vort Publikum her følger bedre med end i andre Lande. Det er forbavsende, saa mange Danske der kan Engelsk. Desværre er Besøget saa kort — vi rejser tilbage til Paris paa Søndag.

Hvad der kom efter Shakespeare.

— Hvad er Tanken med »The Stirling Players?«

— Først og fremmest kunstnerisk. Vi vil vise Udlandet, specielt Frankrig, at der er engelske Dramatikere efter Shakespeare. Og vi har ikke saa faa virkelig gode yngre dramatiske Forfattere — hele den Række, der begyndte med Bernard Shaw.

At vi dernæst har et pædagogisk Formaal, fortsætter Mr. Stirling, er givet, idet vor Opførelse af engelske Skuespil paa Engelsk maa lære Publikum Sproget. Langt mere Vægt lægger jeg paa den Betydning, det har, at andre Folk ved os lærer ikke alene Sproget, men ogsaa gennem de Skuespil, vi opfører, faar et Indtryk af engelsk Tankesæt. Derved — tror jeg — baner vi Vej for Forstaaelse mellem Natio-

nerne og gør et, omend maaske ringe, Arbejde i Folkeforbundets Aand.

Hvorfor »White Cargo«?

Mr. Stirling fortæller om sit Teater i Paris, hvor Selskabet har optraadt siden 1924.

— Hvert Aar, naar Sæsonen er forbi, udtaler han, tager vi paa Tourné til andre Lande. Det var under et Besøg i Bruxelles, Mr. Millington Drake saa »White Cargo« og fik den Tanke, at vi skulde give nogle Forestillinger i Danmark.

— Hvorfor har De valgt »White Cargo« til Forestillingen i Aarhus??

— Ja, det er ikke mig, men den lokale Komité, der har ønsket dette Skuespil opført. Men Grunden til, at man har foretrukket »White Cargo«, er den, at det ikke alene er engelsk, men tillige viser en saa speciel Side af engelsk Liv som Englændernes Liv i Troperne — en Fase af engelsk Liv, som man sikkert ikke kender meget til i et Land, der ikke har Kolonier. Vi har gjort os store Anstrengelser for at give et sandtru Billede af Livet i Troperne og de Typer af hvide Mænd, man træffer dér. Jeg har selv været i Troperne, og Forfatteren, Leon Gordon, er godt kendt med Tropeliv — og vi synes selv, at vi gengiver det rigtigt.

— Naar De rejser herfra?

— Vi tager som sagt tilbage til Paris, men til næste Aar skal vi atter paa Tourné. Bl. a. vil vi gerne besøge Norge og Sverige, hvortil vi ikke naaede at komme i Aar. Lasse.

Det engelske Gæstespil.

Det engelske Gæstespil blev en af Sæsonens Begivenheder paa Aarhus Teater. Teatret var fyldt til sidste Plads af et feststemt og forventningsfuldt Publikum med Arrangementskomiteen og deres Gæster, Chargé d'Affaires Millington Drake, kgl. Borgmester Holck, Borgmester Jakob Jensen og Dr. Vincent Næser i Spidsen, og Balkonen rundt hang det danske og det engelske Flag tillige med Flag fra alle engelske Dominions og Kolonier.

Forestillingen fik samme festlige Forspil som i København. Orkestret spillede de to Landes Nationalmelodier, hvorpaa Dr. Vincent Næser kort gjorde Rede for Kiplings Digt »The broken Men«, »Brudte Skæbner«, der af Miss Margaret Vaughan blev fremsat som Prolog.

Saa gik Tæppet for »White Cargo«. Fra første Øjeblik havde man Stemningen: den snavsede Bungalow, som er den hvide Mands Hjem under Afrikas Sol, sparsomt møbleret naar undtages en velfyldt Buffet; det trøstesløse Landskab, der synes at aande Hede og Feheluft. Mændene er som deres Omgivelser — præget af Klimaet: Lægen, der af en eller anden Grund er endt paa dette Sted, hvorfra han ikke vender tilbage til det Hjemland, han stadig fabler om Weston, »Manden, der bliver« — Typen paa de Mænd, der skabte det engelske Imperium, ikke i Begejstring for Opgaven, men trods deres Bitterhed dog fast knyttet til sit Arbejde; og »Manden, der rejste hjem« — den unge Mand, der er brudt af Troperne, og nu sendes hjem som et

Vrag, aandeligt og fysisk.

Ind i dette Milieu kommer den nye Mand. Frisk og frejdig, med store Planer og høje Idealer, overbevist om, at han ved, hvad han gaar ind til — uden at han i Virkeligheden aner det.

Stykket er bygget op med stor Sans for den dramatisk Virkning. Trin for Trin ser man den nye Mand synke ned i det Smuds, der omgiver ham — og i Trods overfor Skeptikerens Spaadomme og Lægens Venneraad synker han endnu dybere end de, indtil han glider ind i Rollen som »Manden, der rejste hjem«.

Reynolds ydede en smuk Præstation, den bedste i Aftes, som Læ-

gen, men ogsaa de andre Hovedroller var udført med stor Realisme. Man savner Forudsætninger for helt at forstaa den Mentalitet, der skabes under Tropesolens Glød — men var Spillet stærkt, saa dog ikke stærkere, end Milieuet berettigede. Det gælder Mr. Stirlings Weston og Bentley og Langford (Manden, der kom). Miss Daphne Riggs var som Tondeleyo, den indfødte Kvinde, nærmest ved at overskride Sandsynlighedens Grænse — men paa den anden Side ogsaa den af Skuespillets Typer, det er sværest for en Europæer at bedømme.

Der var Blomster og Bifald i Mængder efter hver Akt. Lasse.